

N:o 7.

Ank. till Riksd. Kansli den 17 Febr. 1885, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om samma skydd mot skadegörelse för vissa telefonledningar, som det, hvilket tillkommer statens telegrafinrättning.

Från Första Kammaren har Lag-Utskottet emottagit en af Herr *J. N. Bierseri* afgifven, så lydande motion (N:o 36):

»Oaktadt telefonen för endast nio år sedan uppfans, har densamma likväl redan nu vunnit en utveckling och användning i praktiken, som man vid denna inrättnings första uppkomst måhända icke anade. I början funnos nemligen blott smärre telefonledningar, afsedda i allmänhet att sammanbinda olika inom samma hus, fabriker eller verkstäder befintliga lokaler med hvarandra. Men efter hand sammanbundos dessa ledningar med hvarandra och bildade telefonnät; och numera finnas icke blott i ett stort antal städer, utan äfven inom åtskilliga orter på landet telefonanläggningar i ganska stor omfattning. Men icke nog härmed. Denna inrättning har visat sig medföra så stor praktisk nytta, att man kan taga för alldeles gifvet, att telefonens utbredning icke stannar förr, än alla de orter inom vårt land, hvarest närings- eller affärlif finnes i större omfattning, deraf kommit i åtnjutande. Med anledning häraf och då sålunda telefonen redan är och i ännu högre grad allt efter sin utbredning blifver en allmännyttig institution af stor betydelse, hvars särskilda skyddande mot skadegörelse måste ligga i

Bih. till Riksd. Prot. 1885. 7 Saml. 6 Häft.

landets intresse, tillåter jag mig vördsamt föreslå, det Riksdagen ville för sin del besluta,

att telefonledningar, hvilka med Kongl. Maj:ts tillstånd blifvit anlagda, skola åtnjuta samma skydd mot skadegörelse, som enligt 19 kap. 13 § i Strafflagen tillkommer statens telegrafinrättning.»

I 13 § af 19 kap. Strafflagen stadgas följande:

»Hvar som uppsåtligen förstörer eller skadar statens telegrafinrättning, någon dess beståndsdel eller tillhörighet, eller vidtager åtgärder, hvarigenom telegrafering hindras eller störes; dömes till fängelse i högst sex månader eller straffarbete i högst två år. Var skadan ringa, och förorsakades ej derigenom något hinder i telegraferingen; må till böter dömas;» och

14 § samma kapitel innehåller:

»Hvad i 11, 12 och 13 §§ om statens kanal- eller slussverk, annan sådan vattenbyggnad och jernvägs- eller telegrafinrättning är stadgadt, må ock å dylik, af enskilde personer, menigheter eller bolag inrättad, anläggning tillämpas, om Konungen förordnat, att sådan anläggning skall lika skydd, som statens, njuta.»

Angående ouppsåtligen vållad skada å dylik anläggning stadgas i 21 § 2 mom. af nämnda kapitel, bland annat, att om någon ouppsåtligen, genom vårdslöshet, oförsigtighet eller försummelse, är vållande till skada, hinder eller uppehåll, som i 13 § omförmäles, bot skall vara högst tvåhundra Riksdaler; och genom förordningen den 6 Augusti 1881 är till nyss åberopade 21 § fogadt ett tredje mom. så lydande:

»Hvad i denna paragraf om statens kanal- eller slussverk, annan sådan vattenbyggnad och jernvägs- eller telegrafinrättning är stadgadt, må ock å dylik, af enskilde personer, menigheter eller bolag inrättad anläggning tillämpas, om Konungen förordnat, att sådan anläggning skall lika skydd, som statens, njuta.»

Enligt hvad sålunda visar sig, har staten för de telefonledningar, som af densamma innehafvas, ännu icke beredt liknande skydd, som det, hvilket åtnjutes för dess telegrafinrättningar. Härmed torde dock icke länge kunna dröjas.

Vid sådant förhållande och då de af motionären påkallade stadganden lämpligast torde meddelas genom tillägg i ofvan anförda 14 § och 21 § 3 mom. i 19 kap. Strafflagen, hvarigenom hvad i 13 § samt

i 21 § 2 mom. blefve stadgadt om statens telefonledning, förklarades vara äfven å dylik af enskilde personer, menigheter eller bolag inrättad anläggning tillämpligt, om Konungen förordnat, att sådan anläggning skulle njuta lika skydd, som statens; men bestämmelser i denna syftning naturligen förutsätta lagstadgadt skydd för telefonledning, som eges af staten; finner Utskottet, hvilket i öfrigt anser hvad motionären andrager särdeles behjertansvärdt, sig för närvarande böra hemställa,

att motionen icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 17 Februari 1885.

På Lag-Utskottets vägnar:

Axel Bergström.
